

“Đây là một con cá máu đậm,” ông nghĩ. “Tôi may mắn bắt nó thay vì cá heo. Cá heo quá ngọt. Còn này thì hầu như không có ngọt chút nào và tất cả sức mạnh vẫn còn trong nó.” Không có lý do gì phải không thực tế, ông nghĩ. Tôi ước gì có một ít muối. Và tôi không biết liệu mặt trời sẽ làm thối hay khô lại phần còn lại, vậy tôi nên ăn hết mặc dù tôi không đói. Cá rất yên tĩnh. Tôi sẽ ăn hết và sau đó tôi sẽ sẵn sàng. “Hãy kiên nhẫn, tay,” ông nói. “Tôi làm điều này cho bạn.” Tôi ước gì có thể cho cá ăn, ông nghĩ. Cá là anh em của tôi. Nhưng tôi phải giết nó và giữ mạnh để làm điều đó. Ông ăn hết từng miếng hình thang của cá một cách chậm rãi và có ý thức. Ông đứng thẳng lên, lau tay trên quần. “Bây giờ,” ông nói. “Bạn có thể thả dây đi, tay, và tôi sẽ xử lý nó với cánh tay phải một mình cho đến khi bạn ngừng sự ngu xuẩn.” Ông đặt chân trái lên dây nặng mà tay trái đã nắm và nằm ngửa chống lại lực kéo trên lưng. “Thiên Chúa giúp tôi để khỏi bị co giật,” ông nói. “Bởi vì tôi không biết cá sẽ làm gì.” Nhưng cá dường như yên tĩnh, ông nghĩ, và theo kế hoạch của nó. Nhưng kế hoạch của nó là gì, ông nghĩ. Và kế hoạch của tôi là gì? Kế hoạch của tôi phải được tùy nghi theo kế hoạch của nó do kích thước lớn của nó. Nếu nó nhảy, tôi có thể giết nó. Nhưng nó ở dưới mãi. Thì tôi sẽ ở dưới mãi với nó. Ông chà tay bị co giật trên quần và cố gắng dịu tay. Nhưng nó không mở. Có thể nó sẽ mở với mặt trời, ông nghĩ. Có thể nó sẽ mở khi cá tươi sống được tiêu hóa. Nếu tôi phải có nó, tôi sẽ mở nó, bất kể giá nào. Nhưng tôi không muốn mở nó ngay bây giờ bằng lực. Hãy để nó mở tự nhiên và quay lại với ý muốn của nó. Sau tất cả, tôi đã lạm dụng nó nhiều vào đêm khi cần phải giải phóng và tháo gỡ các dây khác nhau. Ông nhìn qua biển và nhận ra ông là người cô đơn duy nhất. Nhưng ông có thể nhìn thấy các lăng kính trong nước sâu tối và dây kéo dài phía trước và các sóng yên tĩnh của nước yên tĩnh. Những đám mây đang xây dựng lên bây giờ cho gió mùa và ông nhìn trước và nhìn thấy một [60] đàn vịt hoang etch vào bầu trời trên mặt nước, sau đó mờ đi, sau đó etch lại và ông biết không có người nào lại cô đơn trên biển. Ông nghĩ về cách một số người sợ được nhìn thấy khỏi đất trong một con tàu nhỏ và biết họ đúng trong những tháng thời tiết xấu khủng khiếp. Nhưng bây giờ họ đang trong tháng có bão và, khi không có bão, thời tiết của tháng có bão là tốt nhất trong năm. Nếu có một bão, bạn luôn luôn nhìn thấy dấu hiệu của nó trên trời những ngày trước, nếu bạn đang trên biển. Họ không nhìn thấy trên bờ vì họ không biết xem gì, ông nghĩ. Đất phải tạo ra sự khác biệt trong hình dạng của các đám mây. Nhưng chúng ta không có bão đến ngay bây giờ. Ông nhìn lên trời và nhìn thấy các đám mây hình đồng xây như các núi kem thân thiện.